

Inhoud

Woord vooraf	7
1. De val	9
2. Ons gezin	13
3. Directeur of burgemeester	18
4. De verandering	21
5. Een glanzend gezicht	26
6. Goed hervormd	29
7. In een luchtbel	33
8. Een nabij leven	37
9. Verhoorde gebeden	41
10. Onder de alcohollakens	44
11. Op een strykerframe	48
12. In het stiltecentrum	52
13. Een nieuwe fase	55
14. Een lastig lichaam	60
15. Trainen op de millimeter	64
16. Een stevige tik	68
17. Andijvie met karbonade	71
18. Een stoomcursus verpleegkunde	75
19. Een levensgenieter	78
20. Vlaflip in Pniël	82
21. Leven bij de psalmen	87
22. Student in een rolstoel	91
23. Een zorgzame hond	95
24. Eerste chauffeur	98
25. Een verlamde sollicitant	101
26. Altijd opgewekt	104
27. Met koffie naar het park	107

28. In een vacuüm	112
29. Een nieuwe flat	115
30. Onze trouwdag	118
31. Mantelzorg op donderdagavond	122
32. Jongleren met meerdere ballen	125
33. Een kind van gebed	129
34. Aan de rand van het graf	132
35. Dicht aan het Vaderhart	135
36. De leidende partner	139
37. Een strategische denker	142
38. Een wonderlijke avond	145
39. Tussen twee couveuses	150
40. Toeschouwer in eigen huis	155
41. Een onbreekbare vriendschap	158
42. Uitzien naar een wonder	161
43. Afscheid van Nestor	164
44. Een levend sacrament	167
45. Een zwaar jaar	170
46. Jong zelfredzaam	174
47. Ontvangen rijkdom	177
48. Een dankbare getuige	180
49. Geliefd en gewaardeerd	185
50. De opstanding	188
Personalia	191

Erwin

1. De val

‘Terwijl ik naar de bodem van mijn bestaan zakte, was God daar met Zijn Woord.’

Op de verjaardag van mijn oudste broer was het eindelijk zomer. De eerste lentemaanden van 1993 waren koud en nat verlopen, maar die negende juni scheen de zon uitbundig. Kees wilde graag een videocamera en die kreeg hij van mijn ouders. Hij moest nog wel worden opgehaald, bij de Makro in Delft. Dat zijn we samen wezen doen. Thuis hebben we de aankoop gevierd met koffie en taart. Daarna heb ik nog wat gestudeerd, want ik zat voor een tentamen. Ik was bezig met de afronding van het tweede jaar bedrijfskunde aan de Erasmus Universiteit in Rotterdam, maar één vak uit het eerste jaar had ik nog steeds niet gehaald: sociale organisatiepsychologie. Ik was niet zo’n bijster snelle student, omdat ik er heel veel dingen naast deed. Aan Kees had ik niet het beste voorbeeld; die deed vier jaar over zijn propedeuse aan de TU in Delft.

In de voormiddag zou Mark komen, mijn beste vriend. Vóór die tijd wilde ik op mijn nieuwe mountainbike nog even informatieblaadjes bij de kerktelefoonluisteraars van onze gemeente brengen. Op weg naar huis fietste ik langs het surfmeer. Een paar vrienden uit mijn middelbareschooltijd zaten daar langs de kant te kletsen. Ze riepen me en ik ben er even bij gaan zitten. Al snel ging het kletsen over in stoeien en elkaar natgooien.

Jolanda Nugteren gooide me naar mijn zin té nat. Op mijn schouder nam ik haar mee naar de waterkant, een mengsel van zand en grint, om haar even onder te dompelen. Vlak voor de kant brokkelde de grond ineens af, waardoor ik struikelde. Om voor de hele club geen modderfiguur te slaan, wilde ik in ieder geval mooi in het water belanden. Op het laatste moment besloot ik te duiken, zonder te beseffen dat er maar dertig centimeter water stond. Aan die zijde van het meer had ik nog nooit gezwommen.

Ik voelde een doffe klap. Op hetzelfde moment was het of in mijn hoofd de bassnaar van een gitaar brak. Ik hoorde een diepe, alles doordringende zoemtoon. Daarna vloeide de kracht langzaam uit mijn lichaam weg, vanaf mijn schouders naar beneden. Via mijn vingers en mijn tenen verdween alle gevoel naar buiten en loste mijn kracht op in het water. Het lukte me nog net om mijn hoofd één keer boven water te krijgen en om hulp te roepen. Daarna verloor ik mijn bewustzijn. Toen ik weer bijkwam, lag ik op het gras. Achter me zat een man op zijn hurken, die mijn nek stabiliseerde. Hij vertelde me dat de ziekenauto in aantocht was. Uit mijn ooghoeken zag ik tientallen mensen staan kijken. Een zus van Jolanda was op mijn fiets m'n moeder gaan waarschuwen. Kees en Mark arriveerden al eerder.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ vroeg Kees.

‘Ik ben in het water gevallen’, zei ik, ‘en heb mijn hoofd fors gestoten. Nu kan ik me niet meer bewegen. Wil je mijn horloge even afdoen.’

Dat had hij al gedaan, maar daar had ik niets van gemerkt. Zoals ik ook niets van het gras onder me voelde. Het contact met de grond was ik kwijt, behalve bij mijn hoofd. Op dat moment maakte ik me er niet druk over. Geen moment had

ik de gedachte dat het definitief zou kunnen zijn. Daarin speelt mijn karakter mee. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit ergens van in paniek ben geraakt.

Kort na de komst van Kees en Mark zag ik het gezicht van mijn moeder boven me. Ze stelde dezelfde vraag als Kees.

‘Ik weet het niet’, zei ik, ‘maar maak je geen zorgen. Het kómt goed.’

Even later arriveerde de ziekenauto. Mijn moeder kon voorin zitten. Ook Jolanda, die de opleiding voor verpleegkundige volgde, ging mee. Onderweg deden de ambulancebroeders allerlei testen.

‘Buig je arm eens.’

‘Probeer je vingers eens te bewegen.’

Met een satéprikkertje krasten ze over mijn voetzolen. Ik voelde niets. Zelfs niet toen ze bij mijn anus prikten.

‘Gaan we naar het academisch ziekenhuis?’ vroeg mijn moeder.

‘Uiteraard gaan we naar Dijkzigt’, zei de ene broeder.

Zijn collega zat al te bellen: of er plaats was op de intensive care voor iemand met een vermoedelijke dwarslaesie. En nog had ik niets in de gaten. Ik kende die term niet. Vanuit de ambulance ben ik naar de onderzoeksafdeling gebracht. Daar werden de reflextesten herhaald en is een serie foto’s gemaakt.

De afdelingsarts bracht me de uitslag.

‘Erwin, wat denk je dat je hebt?’

‘Ik vermoed dat door die val mijn zenuwbanen bekneld zijn geraakt’, zei ik.

Ik ben die man er nog altijd dankbaar voor dat hij er geen doekjes om wond. Hij heeft me meteen gezegd waar het op stond. ‘Erwin, het is totaal anders. Je vierde en vijfde nekwervel zijn gebroken en het ruggenmerg is beschadigd. Je zult nooit meer kunnen lopen.’

Toen ik die boodschap kreeg, heeft God me niet laten vallen. Terwijl ik naar de bodem van mijn bestaan zakke, was Hij daar met Zijn Woord. Het was of na die arts een Ander begon te spreken. 'Ik zal je Herder zijn. Al ga je door het dal van de schaduw van de dood, Ik zal bij je zijn. Mijn stok en Mijn staf zullen jou vertroosten.' Op dat moment had ik geen oog meer voor de onderzoekskamer en het medisch personeel. Ik was daar met alleen God en mijn dwarslaesie.

Pas later ben ik me de diepte van die belofte gaan realiseren. En de eerlijkheid van de psalm. David moffelt de dalen niet weg, maar juist daar wil God je Helper zijn. Het was alsof Hij tegen me zei: 'Nu je zelf niet meer kunt lopen, zal Ik je dragen.' Hij heeft me als het ware in Zijn armen genomen en tegen Zijn Vaderhart gedrukt. Daar ben je veilig, wat er ook gebeurt. Zo ervoer ik het toen en zo ervaar ik het nog steeds.